L'exposició dels N. I. P. U.

N. I. P. U. és una agrupació composta de ninotaires barcelonins. Va ésser fundada sota el signe de l'amistat. Essent així, no calgué estergir reglaments i perdre el temps remenant paperassa inútil i destorbadora per a crear-la. N'hi hagué prou amb parlar-ne unes quantes vegades perquè l'agrupació comencés a funcionar. El motor invisible, però tanmateix eficaç, de l'amistat, un cop agafada l'empenta inicial, no ha parat de funcionar un sol dia.

Així veiem com cada any, en una sala d'exposicions, s'acoblen els ninotaires que en formen part i exposen les seves obres. No són molt nombroses; però, en canvi, són bones. L'una cosa va per l'altra. Cada un dels expositors té el prurit de mantenir enlairat el seu pavelló artístic. Els N. I. P. U., solament per això, ja són dignes d'elogis.

Aquesta agrupació de ninotaires ve a ésser una supervivència d'aquell Saló d'Humoristes, de tan trista memòria, que hom volgué instaurar a Barcelona fa alguns anys i que va morir de mala mort perquè no passava d'ésser, al capdavall, el calc grotesc i provincià dels salons d'humoristes madrilenys.

Els nostres ninotaires, empesos per una raó que encara no m'he sabut explicar avui, volgueren seguir les petjades d'un senyor que a Madrid passa per crític d'art, perquè,

Esdevingueren uns tristos imitadors del que hom feia a Madrid. Les imitacions sempre són perilloses, sobretot pel qui les practica. Com que, a més, el nostre país no ha d'apendre res del centre en el que es refereix a manifestacions de caràcter artístic, vetací que un dia el saló d'humoristes barceloní féu el badall definitiu, enmig de la indiferència general.

A més, hi cabia tothom, igualment que a la Lliga en els seus bons temps. Per això, fatalment, la quantitat pujava a cavall de la qualitat.

Els N. I. P. U. sí que és una agrupació artística autèntica, netament catalana, que no viu encantada en mirallets forans, que no s'alimenta de literatura de circumstàncies, sinó que fa el seu camí a un pas seguit.

L'amistat ha operat el miracle de la selecció i, per tant, ha resolt el problema primordial, tan difícil de resoldre, per no dir impossible, en una entitat nombrosa, de la qualitat. Són pocs, però van molt ben avinguts.

En aquesta exposició que els N. I. P. U. inauguraren el dissabte passat a la Sala Gaspar, hi ha un ritme de continuïtat. Els ninots d'En Quelus no desdiuen dels d'En Xirinius; els d'En Prat estan al nivell dels d'En Moreno i d'En Roca; els d'En Mestres fan *pendant* amb els de l'Opisso; els d'En Castanys riuen al costat dels d'En Junceda; els quals, per la seva banda, resten meravellats al costat de les riques simfonies de color que són els d'En Llaveries, i una mica encongits al costat dels de Calzina.

Els ninots són bons tots. Res d'aquells alts i baixos tan acusats que hom palesava en els salons d'humoristes barcelonins. Cada un dels expositors, si bé exposa un nombre limitat de ninots, es presenta francament, davant dels nostres ulls, amb les seves característiques artístiques de qualitat millor.

Sobretot, aquesta exposició no fa tuf de carpeta. Els expositors exhibeixen dibuixos

Joan G. Junceda — Sigfrid

que no són dels que es solen guardar per creure que no tenen cap valor. Si no han estat executats expressament, tenen almenys qualitat artística suficient per poder ésser exhibits públicament.

Que és, justament, el que no succeïa en els difunts salons d'humoristes, on els nostres artistes, seguint la llei de l'estímul, però al revés, portaven les deixes i els recons de carpetes.

Nosaltres ens alegràrem de la mort d'aquells salons d'humoristes anacrònics i carrinclonets, molt a propòsit per a ésser muntats per a esplai de *señoritas distinguidas* i de subartistes aspirants a sortir retratats a les pàgines del *Mundo Gráfico* en la foto del vernissatge. I ens hem alegrat del naixement dels N. I. P. U. perquè n'és l'antítesi i perquè, ben orientada, pot arribar a constituir una entitat artística important, un saló d'humoristes autènticament barceloní, l'aglutinador dels valors catalans, despullats d'influències forasteres.

Es l'avantatge que té fer les coses en català.

JAUME PASSARELL

Mirador, Barcelona, 1935.